

Un didal massa gran

Remena el calaixet de les robes i de seguida en troba una que li fa el pes. És un teixit prou gruixut i agradable al tacte, amb un estampat geomètric de tons blaus i ocres. Farà una vintena de dies que estan confinats... No ho sap. S'ha negat a fer un diari de recordatori d'aquests dies. Quan llegeix "dia 17 de confinament", una esgarrifança estranya li recorre els pensaments. I se'n recorda d'aquelles padrines, tan i tan velles als seus ulls de nena, que resaven el rosari a l'església del poble. Ella, emmudida, les espiava des de la porta... les mirades greus, les cares arrugades, els vestits negres. Agafaven amb força una bola, pregaven en veu baixa i la deixaven anar, per començar tot seguit una altra pregària, en una penitència de mai acabar. Si, quan llegeix com la gent enumera els dies de confinament, li sembla escoltar aquell rés repetitiu, aquelles respiracions feixugues.

I mentre retalla els dos rectangles de roba, de 14 x 18 cm, com ha vist al tutorial, es pregunta a què es deu aquest afany d'enumerar els dies. Potser aquesta gent també enumera els dies d'enamorament, d'un nou amor? Ho dubta, és difícil comptar quan es comença i s'acaba d'estimar. Enumeren els dies de les noves il·lusions i els anhels? Enumeren potser, el temps d'un enyor? Quan acaba la tristesa de la pèrdua? No, això val més no comptar-ho... Comença amb un 1, seguit d'infinít.

Busca un fil blau fosc i enfila l'agulla. Ella que sempre tenia el propòsit de fer classes de costura i mai tenia temps. I ara que té tot el temps del món, li manca tota la resta. En fi, que amb esforç i poca traça, va sumant puntades un xic maldestres. Li costa foradar aquesta roba tan gruixuda amb l'agulla i tampoc està acostumada al didal, que és massa gran i li balla al dit. Se'l treu i el deixa a la tauleta, per intentar-ho sense... Sembla que així se'n surt millor. Quin maldecap per cosir un parell de mascaretes! Ai, si tingués una màquina de cosir!

I així puntada rere puntada, torna a viatjar en el temps i se'n recorda de la seva iaia. Com li agradava de petita acompanyar-la llargues estones mentre ella cosia. De vegades s'amagava sota la màquina de cosir, vora el pedal incansable, jugant amb les seves faldilles. D'altres, es convertia en espectadora atenta, observant com les seves mans delicades feien lliscar suaument la roba, per damunt la taula estreta. Com el seu dit índex, una mica més gruixut que la resta, i lleugerament encorbat cap a dins, resseguia amb disciplina els camins de fil dibuixats a la roba.

I ara, acabant de cosir les gomes, pensa en tots aquells coixins preciosos que omplien de colors, la casa on va passar els estius més feliços de la seva vida, en les cortines blanques de ganxet que adornaven les petites finestres de la cuina. Se'n recorda també, com anys més tard, en aquella mateixa cuina, i amb paciència infinita, la iaia li va ensenyar a teixir llarguíssimes bufandes de llana. Mentre ella, experta, feia ballar les agulles i s'embolicava la llana entre els dits inquietos, ella es despistava, perdia els punts i llavors li mirava les ungles blanques, amb aquell oval preciós i pensava que eren molt semblants a les de la meva mare. Ai iaia, si veiessis tot això, no t'ho creuries...

Tot preparant la planxa, per marcar bé els plecs, li venen al cap els últims anys de la iaia. De tant cosir, com la Bella Dorment, un dia es va punxar amb una agulla. El fibló de l'oblit va foradar el tou del seu dit, i la va fer presa de l'encanteri de la desmemòria. Mans que

acaronaven el món sense saber-ne el seu nom. I ho troba curios... Fora, rere les finestres, ara és el món qui s'ha adormit i ells qui tot just, més vius que mai, sembla que comencen a despertar. Se'n va cap al lavabo i s'emprova la mascareta. Es contempla al mirall, presumida i orgullosa. Amb un somriure invisible, pensa que per ser la primera, li ha quedat ben bufona. Qui li havia de dir que cosiria una mascareta feta de records.

Carol Moré

661035288